

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **P. N.**
údajně zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem AK Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25.9.2017,
č.j. KrÚ 63794/2017/ODSH/12,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 14.6.2017, č.j. MUPC107178/2017, jímž byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti

tím, že dne 19.10.2016 okolo 14:03 hodin v obci Valy na pozemní komunikaci ul. Veselská (poblíž domu čp. 63), směr jízdy na obec Veselí, řídil osobní motorové vozidlo zn. Škoda, registrační značky XXX XXXX nedovolenou rychlostí, když mu byla strážníkem Městské policie Přelouč naměřena rychlost jízdy 67 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/hod. mu tedy jako nejnižší skutečná rychlost jízdy byla naměřena rychlost jízdy 64 km/hod., čili dovolenou rychlost na daném úseku vyplývající z obecné úpravy (tj. 50 km/hod) překročil o 14 km/hod. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

2. Jednak žalobce tvrdil, že správní orgány vypořádaly většinu jeho námitek na základě Návodu k obsluze, aniž by zcela zásadní podklady rozhodnutí byly provedeny jako důkaz a aby žalobci bylo umožněno se tohoto dokazování účastnit. Správní orgány neuvedly, co a jak z „*těchto důkazů*“ relevantního pro věc zjistily, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, správní orgány přehlédly jeho vyjádření k rozhodnutí ze dne 5.1.2017. Toto podání zaslané e-mailem obsahovalo nejen přílohy, ale též text, žalobce uvedl skutkové a právní námitky, které však nebyly vypořádány. V případě pochybností obsahu tohoto e-mailu žalobce navrhl, aby bylo jako důkaz provedeno nezávislé a odborné ohledání elektronické podatelny a elektronické spisové služby správních orgánů za účelem zjištění, v jaké podobě se předmětný e-mail dostal do dispozice správních orgánů a zda e-mail obsahoval text, jak tvrdí žalobce, či nikoliv, jak tvrdí žalovaný. Správní orgán se v rozhodnutí nezabýval některými podmínkami měření rychlosti, některými námitkami a některými důkazními návrhy. Správní orgán se nějak nezabýval námitkou, že na rychloměru chyběly úřední značky, což napravoval až žalovaný, který se touto otázkou zabýval, byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné i z důvodu, že žalovaný pouze odkázal na odůvodnění uvedené správním orgánem prvního stupně, rozhodnutí prvního stupně je rovněž nepřezkoumatelné, že správní orgán nevypořádal absenci bodového hodnocení a přesné formy zavinění ve výroku pouze odkazem na „*prvotní rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jeho prvotní rozhodnutí zrušeno.*“ Z výroku nevyplývá, že by žalovaný postupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, žalovaný se nijak nezabýval tím, zda lze postupovat podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Současně namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ten se nezabýval základními podmínkami měření podle § 79a silničního zákona, nebylo řešeno a prokázáno to, že by měření rychlosti bylo prováděno v součinnosti s Policií ČR, správní orgán se nezabýval ani tím, zda byly dodrženy podmínky pro měření rychlosti neuzavřené veřejnoprávní smlouvy, žalobce dále polemizoval s názorem žalovaného o tom, že námitka žalobce týkající se veřejnoprávní smlouvy je pouze účelovou interpretací. Správní orgán neuvedl ani dostatečné úvahy týkající se závěru, že žalobce jednal z nedbalosti nevědomé, žalobce požadoval přezkoušení použitého rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, k tomu se správní orgán nevyjádřil, jedná se o opomenutý důkaz, k tomu žalovaný pouze „*nepřiléhavě*“ uvedl, že přezkoušení nemůže prokázat stav rychloměru v době měření. Navíc žalobce zastává názor, že § 11a odst. 1 zákona o metrologii nedává správním orgánům prostor pro úvahu, zda přezkoušení na žádost dotčené osoby zajistí či nikoli, na toto přezkoušení měl žalobce zákonný nárok. V poslední části se zástupce žalobce, jako obvykle v obdobných žalobách, zabýval nesouhlasem se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu NSS. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, již se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
12. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné uvést, že podle názoru vysloveném v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly k tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, proto

nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky účelového charakteru nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o podezření z přestupku žalobce sepsaného na místě silniční kontroly, dále fotodokumentace z měření rychlosti Tru CAM, dále kopie osvědčení strážníků Městské policie o absolvování školení, stanovisko Policie ČR k úseku měření rychlosti, kopie veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcemi Valy a Přelouč, manuál ke zmíněnému měřicímu zařízení a vyjádření ATS Telcom Praha. Tyto podklady jsou dostatečnými důkazními prostředky k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Uvedené důkazní prostředky jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (dále i srov. rozsudek NSS ze dne 3.3.2011, č.j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 14.5.2015, č.j. 7 As 83/2015-56).

13. Jak již soud výše uvedl, námitky žalobce byly pouze účelového charakteru, obdobně jak tomu bylo v případě námitek vznesených zmocněncem žalobce, Ing. M. J., který je nejen podepsanému soudu znám tím, že v obdobných věcech „jako na běžícím pásu“ zastupuje žalobce v těchto řízeních, kdy vznášá neustále „dokola“ námitky obdobného charakteru, které však nejsou schopny samy o sobě bez dalšího vyvolat důvodné pochybnosti vztahující se ke zjištění skutkového stavu ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“). V podstatě se jedná o tzv. typizované námitky spekulativního charakteru. Například v projednávané věci se jednalo o zpochybnění místa měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla, zpochybnění samotného měřicího zařízení, respektive jeho funkce, tvrzení o tom, že záměrný kříž z měřicího zařízení, respektive na výstupu z měřicího zařízení, není zcela na měřeném vozidle, což dokládal zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení vyjádřením Českého meteorologického institutu, které se však, jako obvykle v obdobných případech, kdy toto vyjádření je stále „dokola“ předkládáno správním orgánům a i soudům, vztahovalo k jinému případu, dále se jednalo o námitku údajné neexistence úředních značek na použitém rychloměru (na str. 13 žalovaný uvedl, v jakých obdobných věcech tato námitka byla stejným zmocněncem v jiných obdobných věcech opakovaně uváděna), dále se jedná o námitku o možném riziku tzv. slip effectu a studiích BBC na toto téma atd. Jedná se tedy o tzv. typizované námitky, dostatečně nepodložené konkrétními skutkovými tvrzeními a okolnostmi, které jsou v určitých modifikacích opakovaně bezúspěšně užívané žalobci, respektive stále stejným zmocněncem a dále jsou obhajovány účelovými námitkami v žalobách, které podával v minulosti buď Mgr. Jaroslav Topol, či v současné době Mgr. Václav Voříšek, tedy žalobci jsou zastupováni zpravidla týmž zástupcem. NSS k tomu uvedl, že *„Za tohoto stavu věci nebyla tvrzení žalobce způsobila vyvolat důvodné pochybnosti v průběhu skutkového děje a správnosti měření rychlosti vozidla stěžovatele v daném místě a čase. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat.“* A dále NSS uvedl, že uvádění těchto typizovaných námitek je v podstatě na „samé hranici zneužití práva“, kdy *„obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 28.6.2017, č.j. 1 As 54/2017-38 – bod 20, 21, 29). A to, že zmocněnec žalobce Ing. M. J., který zastupoval žalobce v přestupkovém řízení, a zástupce žalobce v tomto soudním řízení, advokát Mgr. Václav Voříšek, uvádějí účelové a nevěrohodné námitky, je dostatečně známo nejen tomuto soudu. Tyto námitky jsou součástí účelové a obstrukční strategie, kterou dále rozvádí v žalobách výše zmíněný advokát Mgr. Václav Voříšek, který zastupuje žalobce

v obdobných přestupkových věcech. O zneužití práva ze strany zmocněnce Ing. J. přímo projednává obsáhle např. rozsudek NSS ze dne 18.3.2015, č.j. 1 As 16/2015-30, dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.7.2014, č.j. 30 A 38/2014-45. K hodnocení účelové a obstrukční strategie advokáta Mgr. Václava Voříška lze uvést již konstantní a rozsáhlou judikaturu NSS.

14. Není náhodou, že v dané věci zastupuje žalobce advokát Mgr. Václav Voříšek, jehož žaloba jako obvykle v řadě obdobných věcí, se přímo „hemží“ nedůvodnými a účelovými námitkami. K hodnocení účelové a obstrukční strategie advokáta Mgr. Václava Voříška lze uvést již konstantní a rozsáhlou judikaturu NSS: např. rozsudek NSS ze dne 27.9.2016, č.j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27.9.2016, č.j. 1 As 101/2016-79 a ze dne 8.6.2017, č.j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“, jak uvádí NSS v bodu 22 rozsudku ze dne 8.6.2017, č.j. 1 As 47/2017-27 a dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu, v usnesení NSS ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145 je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25.5.2017, č.j. Nao 175/2017-161 bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017-136 a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016 (přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany). V rozsudku ze dne 28.6. 2015, č.j. 1 As 84/2017-34, v bodu 14, NSS dokonce přímo uvedl, že „*nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že Mgr. Voříšek opakovaně namítá neúspěšně podjatost tohoto soudce a jeho postup vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání. O této otázce Nejvyšší správní soud již vícekrát rozhodoval (např. usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. Nao 169/2017 – 147, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 – 92). Je zřejmé, že skutečnosti uváděné substitučním zástupcem stěžovatele spíše než to, že by byl předseda senátu podjatý, dokládají, že tento zástupce činí v řízení před krajským soudem opakovaně různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu. Z tohoto důvodu je lze jen velmi obtížně vnímat jako skutečnou obranu klientů, ale spíše jako účelové obstrukce.*“
15. Nebylo tak pro soud překvapením, když i v dané věci vznesl v podání ze dne 3.4.2018 advokát Mgr. Václav Voříšek (dále jen „Mgr. Voříšek“) námitku podjatosti proti podepsanému soudci.
16. V tomto podání jsou obsaženy již známé, obstrukční námitky jmenovaného advokáta, přičemž se s nimi měl možnost seznámit určitě již celý Nejvyšší správní soud, neboť tento advokát tyto námitky podává téměř pravidelně. Zároveň obsahují stěžejní důvod této námitky, tj. to, že jmenovaný advokát spatřuje podjatost jmenovaného předsedy senátu v jeho sdělení, které učinil při jednom jednání, že si na něj „*vede složku a ještě neví, co s ní udělá*“. Jmenovaný advokát maří jednání soudu, a to i neustále podávanými námitkami podjatosti, což bylo uvedeno v řadě usnesení NSS, např. ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145, tvrzení „*o ničím nepodložené fabulaci*“ ze strany tohoto advokáta a zneužití práva z jeho strany z důvodu opakovaně vznášených nedůvodných námitek podjatosti bylo uvedeno v usnesení NSS ze dne 25.5.2017, č.j. Nao 175/2017-161, dále v usnesení NSS ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017-136 atd. Jmenovaný advokát stále „dokola“ opakuje své

tvrzení o zmíněné „složce“, přičemž obdržel od NSS řadu rozhodnutí, v nichž s touto námitkou se již NSS v řadě rozhodnutí, týkajících se námitky podjatosti vznesených ze strany tohoto advokáta, vypořádal (srov. např. usnesení NSS ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017-136, usnesení ve věci sp.zn. Nao 118/2017, Nao 119/2017 atd.). Proto krajský soud v dané věci dospěl k závěru, že se jedná o stále tytéž, obdobné námitky, které již NSS označil v usnesení ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017-136, bod 14 za „případ zneužití procesního práva“, přičemž ponechal v tomto usnesení na zvážení zdejšího soudu, zda nepřihlédne k takovému úkonu, tj. ke zmíněné námitce, se zachováním možnosti vznést důvody pro vyloučení zákonného soudce až v případě kasační stížnosti proti konečnému rozhodnutí (srov. analogicky § 15 odst. 2, 3 občanského soudního řádu). Výše uvedený závěr NSS o tom, že zmíněný advokát „fabuluje“, potvrzuje i obsah předmětné námitky.

17. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí v uvedeném podání, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „složku“ s tím, že ji pouze „z dálky ukázal advokátovi“. Naopak tento soudce mu umožnil nahlédnout do veškerých podkladů, které měl v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti nevyužil.
18. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28.6.2018, sp.zn. II.ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Tvrzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námitky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

19. V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení poté konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obyčejné podání námitky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námitky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v

ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochotou zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námitky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

20. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.
21. Protože se jedná o opakovaný postup jmenovaného advokáta, kdy ten naprosto odmítá a ignoruje zmíněná rozhodnutí NSS a pokračuje ve své zmíněné činnosti, tedy v podávání námitek podjatosti spočívající v opakovaném uvedení důvodu podjatosti, který NSS již v řadě svých rozhodnutí vyhodnotil jako obstrukčního charakteru (zmíněná „složka“), přičemž dokonce již i Ústavní soudu ve shora citovaném usnesení sp.zn. II. ÚS 978/18 (bod 26) označil možnost úspěchu takové námitky za „iluzorní“, tedy jedná se z jeho strany

nepochybně o pokračující případ zneužití procesního práva, krajský soud postupoval tak, že zmíněnou námitku podjatosti nepředložil NSS, ale postupoval podle § 15 odst. 2, 3 občanského soudního řádu a k takovému úkonu vůbec nepřihlédl, přičemž rozhodl ve věci s tím, že nic nebrání zástupci žalobce podat kasační stížnost, ve které může takový postup zdejšího soudu zpochybnit. Ve věci proto krajský soud rozhodoval meritorně.

22. K dalším obstrukčním metodám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška patří i jeho návrhy na odročení jednání ze zdravotních důvodů, ostatně NSS v rozsudku ze dne 23.5.2018., č.j. 6 As 224/2017-34 (bod 18) uvedl k tomu následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

23. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21.6.2018, č.j. 9 As 149/2017-47 následující závěr, obsažený v bodu 12:

„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017-34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“

24. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.
25. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15.12.2017, č.j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlídnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipokey.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přitěžující okolnost.“

26. K účelovým charakterům námitek zástupce žalobce je třeba dále uvést následující skutečnosti:

Zmíněná účelová procesní strategie zahrnuje postup zmocněnce žalobce Ing. J. a posléze postup jmenovaného advokáta, kteří správním orgánům a potažmo i soudu uvádějí různé spekulativní hypotézy a domnívají se, že by správní orgány či soudy měly všechny jimi uváděné účelové pochybnosti vyvracet a prověřovat. V takovém případě je na zmocněnci a na žalobci, aby svá tvrzení prokázali, respektive, aby jejich námitky byly schopny vyvolat důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu (§ 3 správního řádu). Zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal, k tomu NSS uvedl, že *„Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv potvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“* (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As /2013-35). A právě takového postupu se v podstatě zmocněnec žalobce a zástupce žalobce dožadovali, když vznesli různé účelové pochybnosti, které však neměly podloženy žádným relevantním důkazem či tvrzením a v podstatě požadovali prokázání negativních skutečností, např., zda nedošlo k nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení, zda nedošlo k tzv. slip effectu, zda byl dodržen nulový stupeň úhlu měření, zda byl úsek měření označen příslušnými značkami v souladu s veřejnoprávní smlouvou, zda na měřicím zařízení byly umístěny úřední značky atd. K tomu je na místě aplikovat závěr uvedený v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31.5.2016, sp. zn. II. ÚS 1050/15, podle něhož *„rovněž nelze stěžovatelovu vinu stavět na tom, že nebyla prokázána správná manipulace s přístrojem na měření rychlosti. Prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu.“* V daném případě na základě zmíněných podkladů byla vina žalobce nesporně prokázána, přičemž zástupce žalobce obhájí účelové námitky, vznesené zmíněným zmocněncem, a to obdobně jako v jiných věcech týkajících se přestupků proti pravidlům silničního provozu, nevznáší žádné námitky, které by mohly vzbudit důvodné pochybnosti o věrohodnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, když v dané věci byla vina žalobce nesporně prokázána a *„neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny“*

obviněného z přestupku“, tedy „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, dostal*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2.5.2017, č.j. 10 As 24/2015-71). Žádné vady zahrnující nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného soud neshledal, žalované rozhodnutí bylo pečlivě zpracováno (20 stran), ačkoliv takový způsob podrobného vypořádání s účelovými námitkami opakovaně uplatňovanými nebyl ani v daném případě třeba. V dané věci rovněž soud nezjistil, že by nebylo prováděno dokazování, ostatně sám žalobce a jeho zmocněnec se připravili o možnost být u tohoto dokazování, když žalobce se k ústnímu jednání dne 13.12.2016 nedostavil a zmocněnec žalobce Ing. J. se z tohoto jednání omluvil. V daném případě ani nebylo třeba „*dokazovat*“ správnou funkci měřicího zařízení, součástí spisového materiálu je kopie ověřovacího listu, v němž je uvedeno, že ten byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti, konec platnosti ověření bylo dne 30.11.2016, v den měření měl rychloměr platné ověření, strážník H. absolvoval školení z obsluhy tohoto měřicího zařízení. Námitky zmocněnce Ing. J. o neexistenci úředních značek nejsou podloženy žádným důkazem, jedná se pouze o účelovou námitku, se kterou se správně vypořádal žalovaný na straně 13 žalovaného rozhodnutí, když uvedl, že takové tvrzení je značně nevěrohodné, jedná se o pouhou obecnou námitku, aniž by bylo uvedeno, kde přesně měly dané úřední značky chybět, podle názoru krajského soudu se jedná o účelovou námitku, kterou ostatně zmíněný zmocněnec již uplatnil v řadě dalších přestupkových věcí, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, což v podstatě nepopřel ani zástupce žalobce v žalobě (srov. strana 13 žalovaného rozhodnutí). Rovněž z právní úpravy nevyplývá, že by v případě takových účelových pochybností byl povinen správní orgán zajistit nějaké „*přezkušování*“ měřicího zařízení podle zákona o metrologii, protože „*pakliže by použitý rychloměr pozbyl metrologické vlastnosti, jak tvrdí stěžovatel, nedošlo by ke změření rychlosti jeho vozu a k zadokumentování předmětného přestupku. Stěžovatel ani jeho zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti a uplatněná námitka po obsahové stránce nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele a zároveň zde nejsou další okolnosti, které by toto tvrzení byly způsobilé prokázat...*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.6.2017, č.j. 1 As 54/2017-38, bod 27). Ani z judikatury NSS nevyplývá, že by správná funkce měřicího zařízení musela být ověřovaná i v případě, kdy tato funkce byla doložena platným ověřovacím listem. Navíc případné nepřesnosti měření jsou zohledňovány v odchylce ± 3 km/hod., což „*umožňuje reflektovat eventuální drobné technické nedostatky měření*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.6.2017, č.j. 1 As 54/2017-38, bod 28). Navíc již je notorií, že u daného typu měřicího zařízení lze vycházet z tzv. automatické funkce měřicího zařízení, kdy základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy, že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není. Tento závěr vyplývá již z konstantní soudní judikatury a netřeba k tomu provádět dokazování návodem k obsluze, čehož se v těchto věcech vehementně domáhá zmíněný zmocněnec a tuto účelovou námitku pak obhájí jmenovaný advokát (automatickou funkci tohoto měřicího zařízení potvrdil např. NSS v rozsudku ze dne 3.3.2016, č.j. 7 As 276/2015-38). K tomu netřeba provádět nějaké další zvláštní dokazování. Rovněž zástupce žalobce s oblibou uvádí námitku v obdobných věcech, že měl být prováděn důkaz celým návodem k obsluze za účelem zjištění, zda byl dodržen správný postup při měření. Přestupkové řízení a potažmo i soudní řízení však není žádnou „*inventurou*“ postupu při zjištění

rychlosti měřeného vozidla, naopak k ověření takového postupu musí vzniknout důvodná pochybnost, jak soud již výše uvedl, nikoliv jakákoliv spekulativní a účelová námitka. To by ad absurdum se muselo zkoumat „úplně všechno“, tj. např. zda nebyli policisté v době měření pod vlivem alkoholu atd. A o to přesně v této účelové a obstrukční strategii se jedná, tedy, aby byl navozen správních orgánů a potažmo u soudu prvotní „dojem“ o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, o nutnosti jeho doplnění s cílem zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení, za účelem prekluze odpovědnosti žalobce za přestupek. Z tohoto pohledu jsou i další žalobní námitky nedůvodné.

27. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného soud odkazuje na již výše uvedené závěry, ze kterých vyplývá, že orgány veřejné moci nejsou povinny reagovat na každou námitku, tedy, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí či v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost, podstatné je, aby se správní orgán a potažmo i soud vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13 a dále výše uvedená konstantní soudní judikatura). Tím spíše platí tyto závěry v případě zmíněných typizovaných námitek, obsahujících účelovou argumentaci a námitky uvedené v žalobě, které tyto typizované námitky obhajují a uvádí další účelové námitky. Podstatné v dané věci bylo, že byla dostatečně prokázána vina žalobce a že obě rozhodnutí netrpí žádnou zásadní vadou, pro kterou by musel soud žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Rovněž je nedůvodný požadavek žalobce na provádění dokazování, které se týká prokázání obsahu e-mailu, zaslaném zmocněncem žalobce dne 5.1.2017 správnímu orgánu, kdy zástupce žalobce požaduje, aby soud „ohledával“ elektronickou podatelnu a elektronickou spisovou službu správního orgánu „za účelem zjištění, v jaké podobě se předmětný e-mail dostal do dispozice správního orgánu a zda e-mail obsahoval text, či nikoliv“. Zástupce žalobce tak v podstatě obviňuje správní orgán prvního stupně z toho, že zřejmě podle jeho názoru „lhal“, když na straně 8 uvedl, že zmocněnec se však „omezil pouze na „němé“ vyjádření“, protože současně s tímto vyjádřením bez uvedení obsahu, tj. bez uvedení konkrétní argumentace, bylo zasláno pouze již zmíněné obecné stanovisko ČMI a obrazová dokumentace z mapy Google, bez doprovodného komentáře. Správnímu orgánu prvního stupně tak nebylo zcela oprávněně jasné, jaké tvrzení mělo být zohledněno. Zástupce žalobce aplikuje často judikaturu NSS, proto určitě mu bude znám rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 9 As 261/2014-44, který zřejmě účelově opomněl aplikovat. Z tohoto rozsudku vyplývá, že pokud si účastník v řízení zvolí doručování na el. Adresu, tedy i v případě, pokud odešle podání elektronicky do el. podatelny správního orgánu, musí nést riziko spočívající v tom, že e-mailová komunikace je považována za nezaručenou, proto musí dokonce počítat s možností, že e-mailová zpráva nemusí být z různých důvodů doručena. Dalším znakem e-mailové komunikace je její zásadní neprůkaznost. Rovněž je třeba aplikovat i správný názor vztahující se i na daný případ, uvedený v rozsudku NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8 As 6/2015-37, podle něhož je třeba rozlišovat mezi doručováním písemností správním orgánem prostřednictvím e-mailu podle § 19 odst. 8 věta druhá a třetí a e-mailovým podáním účastníka řízení vůči správnímu orgánu. Činí-li účastník úkon vůči správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu, tedy nezaručeným prostředkem komunikace, je na něm, aby zjistil, zda podání skutečně došlo (srov. rozsudek NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8 As 6/2015-37, bod 13). Vzhledem k účelovosti a nevěrohodnosti námitek zástupce žalobce lze považovat i tuto námitku a návrh na provedení zmíněného dokazování za účelové. V dané

věci se rovněž krajský soud neztotožnil s tvrzením zástupce žalobce o porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, žalobce měl možnost a této možnosti využil, tj. možnost uplatnit námitky v řízení před správním orgánem prvního stupně, těmi se podrobně správní orgán prvního stupně vypořádal, s odvolacími námitkami se rovněž vypořádal i žalovaný. Ani z žaloby není zřejmé, jakým způsobem konkrétně v dané věci „*odvolací orgán*“ údajně chybně napravoval vady rozhodnutí prvního stupně. Žalobce na jedné straně tvrdí, že „*správní orgán se v rozhodnutí prvního stupně nezabýval některými podmínkami měření rychlosti, některými námitkami a některými důkazními návrhy, žalovaný se k námitkám tohoto typu nijak nevyjádřil*“, avšak k tomu pouze uvedl, že se jednalo o jeho námitku o chybějících úředních značkách na rychloměru. Jak již soud výše uvedl, v dané věci nebyl povinen správní orgán prvního stupně se „otrocky“ vypořádat s každou dílčí námitkou, navíc účelového charakteru, a pokud se k ní vyjádřil až žalovaný, tak soud to nepovažuje v dané věci vzhledem k účelovosti námitky za vadu řízení, která by byla důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí. To by byl čistě formalistický postup, a to tím spíše v případě, že stále opakující se tvrzení o chybějících úředních značkách, které uplatňuje opakovaně zmocněnec Ing. J. (jak je uvedeno i v žalovaném rozhodnutí – strana 13), nemůže vést k závěru o porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Navíc, i kdyby se jednalo o vadu, tak každá vada automaticky nezpůsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí, důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí by byla jen existence takové vady, pokud by tato vada měla vliv na výrok rozhodnutí, tedy o krácení žalobce na jeho právech se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46), přičemž právo účastníka řízení na spravedlivý proces není samoučelné, nýbrž „*jeho účel spočívá v ochraně jiných základních práv, tentokrát již hmotných, nedává totiž rozumný smysl, aby se někdo soudil toliko za účelem ochrany svých procesních práv*“ (srov. rozhodnutí ústavního soudu ze dne 27.5.2015, sp. zn. II. ÚS 1449/15). Zástupci žalobce jde právě o to, aby účelovou námitkou vzbudil dojem o existenci vady řízení i v případě, že si musí být vědom, že by po zrušení rozhodnutí nemohl být výrok rozhodnutí o přestupku jiný, a to tím spíše, když samotná námitka o chybějících úředních značkách je účelového charakteru, je nevěrohodná, opakovaně zmocněncem žalobce Ing. J. opakovaná v obdobných řízeních, je tedy tzv. „*typizovaná*“ a není třeba se jí nijak zvlášť vážně zabývat. Ostatně, kdyby opravdu na rychloměru „*chyběly úřední značky*“, tak by asi zřejmě žalobce na to poukázal ihned při projednávání přestupku na místě samém, ten však odmítl podepsat oznámení podezření z přestupku, tedy, jestliže odmítl vůbec se zabývat obsahem tohoto oznámení, tak tím spíše je nevěrohodné to, že by sám „zkoumal“ zmíněný rychloměr a existenci úředních značek na něm. Ing. J. a ani Mgr. Voříšek tím spíše to tvrdit nemohli, to by museli cestovat s žalobcem a být v době spáchání v přestupku v daném místě. Navíc, i kdyby tam chyběla úřední značka, tak to automaticky bez dalšího nemůže způsobit nezákonnost měření, automatická funkce v daném případě vyplývá z návodu k obsluze a byla potvrzena v konstantní soudní judikatuře NSS (viz výše) a podstatné je, že v dané věci funkce přístroje byla ověřena a platnost ověření doby měření rychlosti vozidla řízené žalobcem trvala. Krajský soud se s touto námitkou podrobněji zabývá jen z důvodu, aby „odhalil“ právě zmíněnou účelovost a nevěrohodnost této námitky jako součástí zmíněné účelové obstrukční strategie, kterou obhajuje již soudům známý účelově a obstrukčně jednající advokát Mgr. Václav Voříšek. Jestliže je v žalobě tvrzeno, že se správní orgán „*některými otázkami nezabýval vůbec*“, tak soud není povinen ex officio vyhledávat, jakými že to konkrétními otázkami se nezabýval, to je věc zástupce žalobce,

aby uvedl konkrétní argumentaci v žalobě, když soud nemůže nahrazovat činnost advokáta v tomto řízení. V daném případě nebyl povinen se žalovaný zabývat tím, zda lze postupovat podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže se tím nezabýval, tak tím implicitně bylo vysloveno, že důvody pro tento postup dány nebyly. Není pravdou, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, rovněž není pravdou, že by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo nepřezkoumatelné jen z toho důvodu, že by správní orgán nevypořádal námitku absence bodového hodnocení. Tato námitka je rovněž zmíněnou typizovanou námitkou, která je již soudům dostatečně známa a je již notorií, že součástí rozhodnutí o přestupku není uvedení bodového hodnocení, když toto platná právní úprava nepožaduje jako součást rozhodnutí o přestupku. Taková „absence“ nemůže způsobit nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, protože se nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku (žalobce nebyl krácen na svých právech, protože výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby toto vypořádání zmíněné námitky v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsaženo bylo). Ostatně tato námitka týkající se absence stanovení bodové sankce a přesné formy zavinění byla obsažena v předchozím rozhodnutí žalovaného (jedná se o rozhodnutí žalovaného ze dne 25.4.2017, č.j. KrÚ 30098/2017/ODSH/12, na č.l. 40-45 správního spisu, kterým bylo předchozí rozhodnutí o přestupku zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí), přičemž krajský soud se shoduje s názorem žalovaného o tom, že v případě námitek, které již byly vypořádány odvolacím orgánem (tedy jednalo se o námitku absence stanovení bodové sankce a přesné formy zavinění), na tyto ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně odkázal, aniž by je musel znova opakovat. A to tím spíše, když v odvolání proti druhému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, o němž již rozhodoval žalovaný žalovaným rozhodnutím, tyto námitky vzneseny nebyly. Navíc, i kdyby se s nimi správní orgány nevypořádaly, tak by se nejednalo o vadu, která by měla za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí (jedná se o typizované námitky, jak soud již výše uvedl, přičemž bodové hodnocení není součástí rozhodnutí o přestupku a rovněž v případě námitky „*presné formy zavinění*“ v daném případě neexistuje žádná vada rozhodnutí o přestupku, v daném případě bylo v přestupkovém řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil, tedy jednal minimálně z nedbalosti, pokud to není uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak to automaticky bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí). K námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o tom, že ten se nezabýval „*základními podmínkami měření rychlosti*“, zda bylo prováděno v součinnosti s Policií ČR, je třeba uvést již výše zmíněné závěry, že se jedná o námitku účelového charakteru, když tato námitka v podstatě vyžaduje, aby byla prováděna jakási inventura postupu při měření rychlosti (zda byl dodržen návod k obsluze, jaké byly konkrétní podmínky měření, zda byly na měřicím zařízení úřední značky atd.). Není pravdou, že by se touto otázkou správní orgán prvního stupně nezabýval, ten uvedl, že strážníci měřili v místě, které jim bylo policií určeno, z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že by strážníci pochybili při výběru místa pro měření rychlosti, navíc touto problematikou se podrobně zabýval žalovaný v žalovaném rozhodnutí k námitce žalobce (zmocněnec žalobce v přestupkovém řízení neuvedl žádnou důvodnou pochybnost týkající se zvoleného místa měření, a navíc správní orgán prvního stupně vycházel i ze stanoviska policie, která určila místo ze situačního plánu a z videozáznamu z měřiče na DVD, který určuje polohu hlídky Městské policie Přelouč v době měření, srov. strana 6 rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně). Krajský soud se nemíní dále zabývat polemikou s účelovým tvrzením zástupce žalobce, v podrobnostech odkazuje na dostatečné zdůvodnění týkající se místa měření rychlosti vozidel, tedy i rychlosti žalobcem řízeného vozidla, na straně 14, 15 a 16 žalovaného rozhodnutí. Navíc soud se shoduje s názorem žalovaného, že z platné právní úpravy nevyplývá nutnost používání přenosných dopravních značek IP 31 a IP 31b k měření rychlosti městskou policií (strana 15 žalovaného rozhodnutí). Tuto problematiku rozvedl žalovaný dostatečným způsobem.

28. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že zástupce žalobce neuvádí žádnou konkrétní důvodnou pochybnost týkající se místa měření rychlosti, jen požaduje, aby bylo dále zjišťováno, zda nedošlo k nesprávnému postupu při provádění měření rychlosti, to však účelem soudního přezkumu a potažmo i účelem rozhodování o přestupku není. Žalobce rovněž nemá „*nesporný nárok*“ na přezkušování použitého rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, jak již soud výše uvedl, ani nemá nárok na to, aby správní orgán toto přezkušování nijak zajišťoval, a to tím spíše v případě, když žalobce nevznese žádnou důvodnou pochybnost o nedostatečné funkci měřicího zařízení, zde je třeba opětovně zdůraznit již výše zmíněnou automatickou funkci měřicího zařízení, která v daném případě nemohla vést k nějaké chybě v měření rychlosti vozidla žalobce (to bylo jen „zbožné“ přání zmocněnce žalobce a zástupce žalobce).
29. Krajský soud považoval skutkový stav za spolehlivě zjištěný, navržené dokazování považoval krajský soud za nadbytečné a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. června 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce